

sygn. akt II W 20/20

I. WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

a.a.Dnia 19 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Nidzicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Grzegorz Michalski

Protokolant: p.o. sekr. sąd. Aleksandra Ludwiczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 30 września 2020 r., 26 października 2020 r., 7 grudnia 2020 r. i 18 marca 2021 r.

sprawy **P. R. (1)**, urodzonego w dniu (...) w O., s. A. i D. z d. Z.

obwinionego o to, że:

w dniu 5 listopada 2019 r. około godziny 18:33 k/m R. gmina N. na drodze ekspresowej (...) jadąc w kierunku O. samochodem m-ki A. o nr rej. (...) używał świateł drogowych w sposób niezgodny z przepisami, ponadto jadąc z prędkością ponad 170 km/h przekroczył prędkość jazdy powyżej 51km/h,

tj. o czyn z art. 97 k.w. w zw. z art. 51 ust. 3 Prawa o ruchu drogowym i art. 92a k.w .

I. obwinionego P. R. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 5 listopada 2019 r. około godziny 18:33 na drodze ekspresowej (...) w okolicach węzła drogowego koło miejscowości R., w gminie N., w powiecie (...), jadąc w kierunku O. samochodem marki A. o nr rej. (...) w trakcie podjętego manewru wyprzedzania policyjnego radiowozu używał siedmiokrotnie świateł drogowych w sposób niezgodny z przepisami i przekroczył dopuszczalną administracyjnie prędkość jazdy o co najmniej 61 km/h, tj. wykroczenia z art. 97 k.w. w zw. z art. 51 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym i z art. 92a k.w. i za to na podstawie art. 92a k.w. w zw. z art. 9 § 1 k.w. wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 /pięćset/ złotych;

II. na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z art. 118 § 1 pkt 1 k.p.w. zasądza od obwinionego P. R. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 /pięćdziesiąt/ złotych tytułem opłaty, kwotę 120 /sto dwadzieścia/ złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 2403,87 zł /dwa tysiące czterysta trzy złote osiemdziesiąt siedem groszy/ tytułem należności biegłego, tj. łącznie kwotę 2573,87 zł /dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt siedem groszy/.

sygn. akt II W 20/20

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego na rozprawie głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2019 r. funkcjonariusze Policji z Komendy Powiatowej Policji w N. w osobach sierż. szt. K. B. i post. K. P. pełnili służbę w zmotoryzowanym patrolu na drodze (...). Poruszali się nieoznakowanym radiowozem wyposażonym w przyrząd pomiarowy, tj. prędkościomierz do pomiaru prędkości pojazdów w kontroli ruchu drogowego o nazwie fabrycznej V. 2A o numerze fabrycznym 191, rok produkcji 2018, przy czym urządzenie to posiadało ważne świadectwo legalizacji ponownej wydane w dniu 23 sierpnia 2019 r. przez Dyrektora Okręgowego (...) Miar w G.. Urządzenie pomiarowe spełniało wszelkie wymagania wynikające z rozporządzenia Ministra Gospodarki z

dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w kontroli ruchu drogowego oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych /Dz. U. z 2014 r., poz. 28 z późn. zm./. Pojazdem patrolowym kierował K. B. i to on był operatorem urządzenia pomiarowego. Miał ku temu odpowiednie przygotowanie zdobyte poprzez uczestnictwo w odpowiednich szkoleniach, jak również doświadczenie zawodowe w obsłudze tego typu urządzeń.

W dniu 5 listopada 2019 r. na trasie W. - O., drogą nr (...) poruszał się P. R. (2), kierując samochodem osobowym marki A. model S8 o nr. rej. (...). Na wysokości węzła R. pojazd patrolowy poruszał się z prędkością nie przekraczającą 112 km/h. O godzinie 18:31:39 pojazd patrolowy minął węzeł R. i poruszał się prawym pasem ruchu. O godz. 18:32:49 pojazd patrolowy rozpoczął manewr wyprzedzania pojazdu ciężarowego. W chwili zjechania na lewy pas ruchu przez pojazd patrolowy pojazd kierowany przez P. R. (1) znalazł się na lewym pasie ruchu /za pojazdem patrolowym/ i siedmiokrotnie P. R. (2) użył świateł drogowych, w tym celu, aby przyspieszyć wykonanie manewru wyprzedzania przez nieoznakowany pojazd patrolowy. Pojazd patrolowy wyprzedził ciężarówkę, zjechał na prawy pas, natomiast P. R. (2) wyprzedził ciężarówkę, wyprzedził pojazd patrolowy, przy czym wyprzedzając pojazd patrolowy P. R. (2) przekroczył dopuszczalną administracyjnie prędkość jazdy o co najmniej 61 km/h, albowiem podczas manewru wyprzedzania pojazdu patrolowego poruszał się z prędkością nie mniejszą niż 181 km/h.

Pojazd patrolowy ruszył w pościg za P. R. (2), jednak pomimo rozwinięcia przez pojazd patrolowy prędkości znacznie powyżej 200 km/h nie zdołał dogonić pojazdu P. R. (1). Pierwsza próba dokonania pomiaru prędkości podjęta w trakcie pogoni za P. R. (2) nie może być uznana za wiarygodną, albowiem ze względu na dużą odległość od pojazdu kontrolowanego i patrolowanego nie jest możliwe określenie wymiarów sylwetki pojazdu kontrolowanego. Drugi pomiar prędkości miał miejsce o godz. 18:35 z wynikiem 249,1 km/h w okolicach węzła W. /na terenie powiatu (...)/. Pojazd kontrolowany poruszał się z tak dużą prędkością, która uniemożliwiała funkcjonariuszom Policji jego zatrzymanie.

Po kilku kilometrach, tuż koło M. L. /położonym w powiecie (...)/, policjantom udało się zatrzymać P. R. (1), albowiem został on zmuszony do zmniejszenia prędkości z uwagi na dwie wyprzedzające się ciężarówki, z których jedna zablokowała lewy pas ruchu. P. R. (2) nie przyznał się do popełnienia wykroczenia i odmówił przyjęcia mandatu karnego.

Komenda Powiatowa Policji w N. wniosła do Sądu Rejonowego w Nidzicy II Wydziału Karnego wniosek o ukaranie, w którym obwiniła P. R. (1) o to, że w dniu 5 listopada 2019 r. około godziny 18:33 k/m R. gmina N. na drodze ekspresowej (...) jadąc w kierunku O. samochodem m-ki A. o nr rej. (...) używał świateł drogowych w sposób niezgodny z przepisami, ponadto jadąc z prędkością ponad 170 km/h przekroczył prędkość jazdy powyżej 51km/h, kwalifikując te wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 51 ust. 3 Prawa o ruchu drogowym i art. 92a k.w.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: notatka urzędowa / k. 1 /, świadectwo legalizacji ponowne, /k. 4/, zapis nagrania z wideorejestratora / k. 5/, zeznania świadka K. B. /k. 59 - 59v/, zeznania świadka K. P. /k.59v - 60/, opinia biegłego sądowego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów/ k.82 - 105/, częściowo wyjaśnienia obwinionego P. R. (1) /k. 58v/.

Obwiniony P. R. (2) w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń, korzystając z zagwarantowanego mu prawa odmówił składania wyjaśnień w sprawie /k. 11 - 12/.

Podczas rozprawy obwiniony nie przyznał się do zarzucanego mu czynu, przyznał, że 5 listopada 2019 r. kierował samochodem marki A. (...) jadąc z W. do O. trasą S7. Wskazał, iż wyprzedzał ciężarówkę i - jak się potem okazało - nieoznakowany pojazd patrolowy, przy czym oświadczył, iż jechał cały czas z prędkością administracyjnie dozwoloną, jedynie w trakcie podejmowania manewrów wyprzedzania mógł ją nieznacznie przekroczyć, tj. do prędkości ok. 130 km/h. Zaprzeczył, aby przed wyprzedzeniem pojazdu patrolowego i ciężarówki używał świateł drogowych. Wskazał, iż odmówił przyjęcia mandatu, ponieważ funkcjonariusze Policji pomimo jego żądania nie okazali mu nagrania z wideorejestratora. Na rozprawie obwiniony, jak i jego obrońca poddali w wiarygodność nagranie z wideorejestratora, wskazując, iż jego podzielenie nagrania na kilkanaście plików pozbawia go wartości dowodowej,

jak również wskazywali, iż jakość nagrania nie pozwala na ustalenie, że to konkretnie samochód obwinionego jest nagrywany na całości nagrania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Przewód sądowy przeprowadzony w niniejszej sprawie potwierdził sprawstwo i winę obwinionego P. R. (1) w odniesieniu do przypisanego mu wykroczenia wypełniającego znamiona przepisów art. 97 k.w. w zw. z art. 51 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym i z art. 92 a k.w.

Na wstępie należy wskazać, iż w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, że obwiniony nie jest zdolny do zawinienia. Materiał dowodowy nakazuje przyjąć, że osiągnął on odpowiedni wiek i stopień rozwoju intelektualnego, a więc miał możliwość rozpoznania bezprawności czynu, tym bardziej, że jest długoletnim i doświadczonym kierowcą - uczestnikiem ruchu drogowego. Nadto obwiniony był już karany za wykroczenia drogowe. Nie był niepoczytalny, nie pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do bezprawności czynu lub okoliczności ją wyłączającej. Działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, nie pozostawał w stanie wyższej konieczności, ani też nie działał w warunkach obrony koniecznej.

Odtwarzając przebieg wydarzeń z dnia 5 listopada 2019 r. Sąd oparł się przede wszystkim na osobowych źródłach dowodowych w postaci relacji świadków K. B. i K. P., a co do przeprowadzonego pomiaru prędkości pojazdu obwinionego na zapisie wideo z urządzenia V. oraz na opinii biegłego sądowego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów A. J.. Pomocne okazały się również pozostałe zgromadzone źródła pozaosobowe z dokumentów w postaci: notatki urzędowej i świadectwa legalizacji ponownej. Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wiarygodne jedynie częściowo, a to w zakresie, w którym opisał fakt podróżowania na trasie S7 w dniu 5 listopada 2019 r. samochodem marki A. (...) i zatrzymania go do kontroli przez patrol Policji. W pozostałym zakresie wyjaśnienia te w ocenie Sądu nie zasługują na wiarygodność, są niezgodne z rzeczywistością, nie polegają na prawdzie.

Zeznania obu świadków /K. B. i K. (...)/ były precyzyjne, stanowcze, jednoznaczne, logiczne, a nadto wewnętrznie spójne, jak również koherentne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Świadkowie ci jednoznacznie wskazali na fakt używania przez obwinionego świateł niezgodnie z przepisami w trakcie manewru wyprzedzania, a następnie wyprzedzanie przez obwinionego pojazdu patrolowego z prędkością powyżej administracyjnie dopuszczalnej. Świadkowie opisać rzeczowo przebieg manewru wyprzedzania, a następnie pościg za obwinionym, podjęte próby ustalenia jego prędkości, zatrzymanie w okolicach M. L.. Ich zeznania znajdują pełne potwierdzenie w nagraniu z wideorejestratora, które, wprawdzie podzielone na 11 filmów, jednak z zachowanym następstwem czasowym, dało pełnowartościowy materiał dla biegłego sądowego do ustalenia prędkości pojazdu kierowanego przez obwinionego.

Opinia biegłego sądowego z zakresu pomiaru prędkości pojazdów w sposób wyczerpujący i rzetelny wyjaśniła sposób działania urządzenia pomiarowego V. 2A, określiła prawidłowość dokonywanych czynności przez operatora urządzenia, przy czym dała także podstawy do wyliczenia prędkości kierowanego przez obwinionego samochodu w trakcie manewru wyprzedzania pojazdu patrolowego. Biegły po przeanalizowaniu nagrania, dokumentów z akt sprawy, dokonaniu oględzin pojazdu patrolowego oraz oględzin wideorejestratora nie miał wątpliwości, iż: na podstawie zebranego materiału, w tym nagrania można określić prędkość obwinionego, która około godz. 18:33 podczas manewru wyprzedzania pojazdu patrolowego wynosiła nie mniej niż 181 km/h, podczas drugiego pomiaru w okolicach węzła W., prędkość ta wynosiła nie mniej niż 241 km/h; urządzenie było używane w warunkach znamionowych użytkowania oraz w sposób zgodny z instrukcją obsługi i decyzją zatwierdzenia typu tego urządzenia; biegły nie dopatrywał się błędów w czynnościach wykonywanych przez funkcjonariuszy podczas pomiaru prędkości, urządzenie to było prawidłowo zamontowane i posiadało aktualne świadectwo legalizacji ponownej, było w pełni sprawne i przygotowane do dokonywania pomiarów w dniu 5 listopada 2019 r.; nadto na podstawie zapisu z wideorejestratora biegły stwierdził, że na całym zapisie nagrywany jest ten sam pojazd należący do obwinionego.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego jest jasna, spójna i nie zawiera sprzecznych wniosków. Sąd nie dopatrywał się błędów logicznych w rozumowaniu biegłego. Wydając opinię biegły bazował na całym zgromadzonym w sprawie

materiale dowodowym, oględzinach nieoznakowanego radiowozu oraz oględzinach urządzenia V.. Biegły w sposób wyczerpujący uargumentował swoje stanowisko. Sąd przyjął wnioski opinii biegłego sądowego za podstawę ustaleń faktycznych. Przede wszystkim Sąd podzielił w całości wnioski opinii o tym, iż podczas manewru wyprzedzania pojazdu patrolowego obwiniony przekroczył prędkość o 61 km/h, jak również zaprezentowaną w tym zakresie metodę wyliczenia prędkości w postaci metody stałych punktów odniesienia /k. 99 - 100/. Sposób argumentacji, zaprezentowane wyliczenia i ich wnioski nie budzą żadnych zastrzeżeń. Jednocześnie w ocenie Sądu, w świetle nagrania, opinii biegłego /k. 93/, jak również w świetle zeznań świadków, nie ma żadnych wątpliwości, iż na całości nagrania z wideorejestratora nagrany jest ścigany pojazd należący do obwinionego P. R. (1).

Zachowanie sprawcy naruszającego przepis art. 92a k.w. polega na niezastosowaniu się do określenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. (Dz. U. 1997 Nr 98 poz. 602 z późn. zm) każdy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż zachowanie obwinionego P. R. (1) wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 92a k.w. /przekroczenie prędkości administracyjnie dopuszczalnej/ oraz art. 97 k.w. w zw. z art. 51 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym /używanie świateł drogowych niezgodnie z prawem/. P. R. (2) w dniu 5 listopada 2019 r. około godziny 18:33 na drodze ekspresowej (...) w okolicach węzła drogowego koło miejscowości R., w gminie N., w powiecie (...), jadąc w kierunku O. samochodem marki A. o nr. rej. (...) w trakcie podjętego manewru wyprzedzania policyjnego radiowozu używał siedmiokrotnie świateł drogowych w sposób niezgodny z przepisami i przekroczył dopuszczalną administracyjnie prędkość jazdy o co najmniej 61 km/h. Przepis art. 51 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym stanowi, iż w czasie od zmierzchu do świtu, na nieoświetlonych drogach, zamiast świateł mijania lub łącznie z nimi, kierujący pojazdem może używać świateł drogowych, o ile nie oślepi innych kierujących albo pieszych poruszających się w kolumnie. Kierujący pojazdem, używając świateł drogowych, jest obowiązany przełączyć je na światła mijania w razie zbliżania się: do pojazdu poprzedzającego, jeżeli kierujący może być oślepiony.

Używanie świateł drogowych przez obwinionego P. R. (1) zostało potwierdzone w zeznaniach obu świadków, ale jednoznacznym dowodem na ich użycie jest nagranie z wideorejestratora, który zarejestrował „mruganie” światłami przez obwinionego. Takie używanie świateł drogowych /siedmiokrotne włączanie i wyłączanie/ oślepiło kierowcę pojazdu poprzedzającego.

W zakresie czynu zarzucanego obwinionemu Sąd uznał, iż zachowanie obwinionego powinno być rozważane na płaszczyźnie zbiegu przepisów, a nie zbiegu wykroczeń. Przemawiają za tym kryteria subiektywne i obiektywne jedności czynu, a więc: nastawienie sprawcy /obwiniony zmierzał do wyprzedzenia innego auta, a środkiem ku temu było jednocześnie przekroczenie prędkości i używanie świateł drogowych/, zwartość miejscowa i czasowa zachowania sprawcy, która polegała w zasadzie na jednoczesnym przekroczeniu prędkości i mruganiu światłami /co do kryteriów jedności czynu zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2002 r., sygn. akt I KZP 4/02/.

Oprócz tego należy wskazać, iż Sąd rozpoznawał niniejszą sprawę w granicach wniesionego wniosku o ukaranie, tzn. rozstrzygał w ramach czynu, którego ramy czasowe i miejscowe określił oskarżyciel publiczny /tj. godz. 18:33 koło m. Rączki/. W toku przewodu ujawniono, iż na tej samej drodze, ale 2 minuty później, już w granicach innego powiatu, bo koło m. W. obwiniony przekroczył prędkość o ok. 121 km/h. Jednak w tym zakresie Sąd Rejonowy w Nidzicy nie orzekał, albowiem wniosek o ukaranie nie obejmował tego wykroczenia.

Analizując stronę podmiotową wykroczenia dokonanego przez obwinionego, całość okoliczności sprawy pozwala na przyjęcie, że działał on w zamiarze bezpośrednim. Obwiniony z pewnością miał zamiar popełnienia czynu zabronionego, chciał go popełnić. Chciał jak najszybciej wyprzedzić pojazd patrolowany, w tym celu rozwinął prędkość jazdy znacznie przekraczającą dopuszczalną i w trakcie manewru wyprzedzania używał świateł niezgodnie z przepisami. Mruganie światłami miało pośpieszyć kierowcę pojazdu poprzedzającego, aby zjechał na prawy pas jak najszybciej i umożliwił przejazd lewym pasem obwinionemu. W judykaturze przyjmuje się jednolicie, iż naruszenie

zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym polegające na prowadzeniu pojazdu z nadmierną prędkością nieomal zawsze ma charakter umyślny /tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 lutego 2017 r., sygn. akt III KK 367/16/. Umyślność należy przypisać obwinionemu także w zakresie używania świateł w sposób niezgodny z przepisami. Liczba „mruknięć” światłami, ich częstotliwość, miejsce, w których to nastąpiło i okoliczności /w trakcie wyprzedzania/ świadczą, iż mruganie to było środkiem, aby pośpieszyć kierowcę pojazdu poprzedzającego, aby jak najszybciej zwolnił lewy pas. Umyślny charakter naruszenia zasad ruchu drogowego nakazuje uznanie stopnia winy obwinionego za wyższy niż nieznaczny.

Wymierzając karę Sąd miał na względzie rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem. Wykroczenia z art. 92a k.w. godzą w dobro prawne, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, żaden z uczestników ruchu drogowego nie może prowadzić pojazdów według własnego uznania, kierując się jedynie własną wygodą czy wybiórczym stosowaniem przepisów prawa. Wobec powyższego społeczną szkodliwość czynu popełnionego przez obwinionego należało określić jako znaczną.

Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 zł uznając ją za adekwatną do stopnia winy sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego wykroczenia. Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę zdolności zarobkowe obwinionego, który prowadzi własną działalność gospodarczą, jego stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe po myśli art. 24 § 3 k.w. Sąd uznał, że kara grzywny w tej wysokości wpłynie w sposób wychowawczy na obwinionego, ponadto spełni swoje zadanie w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej oraz spowoduje, iż w przyszłości obwiniony nie popełni podobnego wykroczenia.

W konsekwencji ukarania obwinionego, na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych i art. 119 § 1 k.p.w. w zw. z art. 118 § 1 pkt 1 k.p.w. obciążono obwinionego kosztami postępowania w kwocie 2573,87 zł, w tym kwotą 50 zł tytułem opłaty, kwotą 120 zł tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotą 2403,87 zł tytułem należności biegłego. Możliwości zarobkowe i dochody obwinionego nie dają podstaw do zwolnienia go z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, przy czym obwiniony nigdy o to nie wnosił.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.

zarządzenie;

- 1) (...),
- 2) (...),
- 3) (...),
- 4) (...).

N., dnia 13 kwietnia 2021 r.

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...)
3. (...).

N., dnia 19 marca 2021 r.